

2. Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

30. Okt. 2023

↗ Nazaj na kazalo

Oče je moral poleti 1951 ostati v Rimu. Okoliščine so ga primorale – tako se je sam izražal –, da ostane v pripravljenosti na boj. To je zanj pomenilo znatno žrtev, saj je bil od obilice nenehnega dela v tistem

akademskem letu izčrpan, hiša napol v gradnji, rimski *ferragosto* pa je pretil z neizprosno poletno vročino. Temu se je pridružila še za sladkorno bolezen značilna spremenljivost, tako da je že takrat prestajal nevzdržne bolečine, o katerih je v šali pravil, da ga nenehno spominjajo na trpljenje v vicah. Vendar se ni smel premakniti iz Rima. Že pred časom je opazil skorajda nezaznavno spremembo pri nekaterih osebah v rimski kuriji. Enkrat mu je prišla na uho kakšna rahlo kritična opazka, drugič je neki kardinal, Jožefmarijev stari znanec, javno zanikal stike z njim.^[1]

Zaradi teh in drugih znakov je pričel slutiti, da se nekaj kuha, ne da bi mogel to opredeliti ali ugotoviti, od kod izvira. Takšna znamenja, ki so se nanašala in osredotočala na Delo, so mu sporočala navzočnost nečesa sumljivega. Nedvomno se je nad Opus Dei zgrinjala huda grožnja. A

četudi je bolj kot za novice šlo za razpršene slutnje, je neko nenavadno osrčenje zavladovalo v Jožefmarijevih mislih, navadah in celo kretnjah, tako da je bil istočasno vesel in zaskrbljen. Zbijal je šale, vendar zelo poudarjal, naj v molitvi prosijo za njegove namene. Njegovo stanje duha je odsevalo prav posebno zaskrbljenost, notranji nemir, ki je bil viden v njegovem pogledu in celo v načinu hoje.

»Kot vedno,« pričuje Encarnación Ortega, »se je zatekal k molitvi in mrtvičenju. Minevali so celi dnevi, ko ni zaužil ničesar ali skoraj ničesar, zato smo se začeli bati za njegovo zdravje. Vedeli smo tudi, da je zelo malo spal. In vsak dan bolj je naraščala nujnost, s katero nas je spodbujal k molitvi, ter se krepila zavzetost, s katero je molil naš oče. Nekega dne nam je naročil, naj prekinemo vsa opravila, s katerimi smo se ukvarjale, in naj gremo za pol

ure v kapelo z molitvijo 'pritiskat' na Gospoda [...]. Mislim, da je bila to ena izmed priložnosti, ko smo najbolj srčno molile k Bogu, naj pomaga našemu očetu.«^[2]

V tistih dneh, v prvi polovici poletja 1951, se je Jožefmarija nekoč sprehajal na vrtu Ville Tevere, zbran, z naglim korakom, pri tem pa si je nekaj zapisoval v žepno beležnico, ko se mu je približal eden izmed njegovih sinov, Javier Echevarría.

»Kako ste, oče?« ga je vprašal.

Poln miru in svete srčnosti: kakor lev, pripravljen braniti to Božje delo, ki mi ga je Gospod zaupal. Môli in pomagaj mi.^[3] To je bil njegov odgovor.

Četudi ni točno vedel, za kaj je šlo, je oče čutil novo nasprotovanje, namenjeno njemu in celotnemu Delu. Ta mračna slutnja ga je razjedala vse do obisti.^[4] Zaznaval je

resno grožnjo, toda na tako nejasen način, da se ni mogel osvoboditi neopredeljivega občutka, ki mu ga je povzročalo ugibanje o bližnji nevarnosti, ko ni mogel dognati, od kod bo prišel udarec. Čutil je nevidno pretnjo, v napetosti, z vsemi svojimi čuti v budni pripravljenosti, v pričakovanju napada:

Počutim se kot slepec, ki se mora braniti, jim je pravil oče, vendar ne more drugega kot zamahovati v prazno; ker ne vem, kaj se dogaja, ampak nekaj se dogaja ...^[5]

Sicer je bila ta slutnja, čeprav mu je povzročala skrbi, božja milost, ki je celotno Delo z ustanoviteljem na čelu gnala proti Kristusovemu križu. Gospod takšno temò dopušča, **da bi se mi posvečevali in da bi se Delo bolj utrdilo**,^[6] je zapisal kmalu potem.

Ob prejšnjih kampanjah obrekovanja, govoric in nizkotnosti

je vedel, kam naj se obrne, kako naj se odzove in komu naj odgovori. Sedaj se je moral boriti z neoprijemljivimi sencami. Prijatelji so mu ob pojavu »nasprotovanja dobrih« običajno svetovali dve vrsti ravnanja. Po mnenju nekaterih je bilo najbolje molčati, se odeti s plaščem ponižnosti in pustiti, da ljudje obrekujejo. Tako bi udarci naleteli na tišino in sovražniki ne bi imeli priložnosti, da pohujšanje raztrobijo na vse strani. Drugi pa so bili zagovorniki glasnega razglašanja resnice in so ga zato spodbujali k obrambi: naj se odzove, naj napad odbije in oporeka obrekovalcem. Jožefmarija je menil, da sta obe mnenji razumni in krščansko sprejemljivi. Kljub temu pa ni bilo lahko ***ugotoviti, kateri je pravi način ravnanja***, kajti v premišljevanju, kako naj ukrepa, je kljub svoji dobri volji vedno prišel do poraza. Toda krivda ni bila njegova. V tem pogledu tudi sam takole

povzema zgodovino prestanih
preganjanj:

Vselej so mi dogodki dokazali, da sem se v resnici znašel v istem položaju, ki ga opisuje pripoved o očetu, sinu in oslu. Karkoli bi storil, vedno bi prišlo do obrekovanja.^[7]—

(Vse je bilo eno samo ugovarjanje in izkrivljanje resnice. Dogajalo se mu je podobno kot kmetu, ki se je s sinom vračal s polja.^[8]—) Zadovoljen nad življenjem je dobrovoljno jahal svojega osla, kar naleti na soseda, ki oblati njegovo ravnanje: Kaj? Ti si zadovoljen? Sina pa naj kar udari strela!

Mož je sestopil z osla in nanj posadil sina. Malo zatem se je nanju spravila neka ženska: Kako! je ogorčeno zaklicala. Oče mora pa iti peš? Sram bi moralo biti mladeniča!

Pa je ta stopil z osla, tako da sta oče in sin hodila za njim, ko jima nekdo

zbadljivo poreče: Pazita, da se osel ne utru-di!

Ker nista več vedela, kaj storiti, sta ga zajahala oba. Osel je trudoma premagoval poslednji del poti, ko se nekdo znova zadere: Ali je treba biti tako zverinski! Mar ne vidita, da uboga žival lastne duše ne dohaja?)

Položaj, v katerem se je nahajal, je bil zelo nejasen, grožnja pa nevidna.

Komu naj oporeka? In kaj? Križem rok ni mogel ostati. V notranjosti je čutil, da ga skrivnostna sila žene, naj brani Delo do zadnje kaplje krvi:

Otroci moji, je govoril tistim, ki so bili takrat ob njem, **sem kakor rjoveč lev, tamquam leo rugiens, čuječ, da nas hudič ne ugrizne.**^[9]—

Zdelo se mu je, da hodi po živem pesku. Da bi ublažil njegovo zaskrbljenost, mu je Álvaro predložil razloge za veselje: **Oče**, mu je govoril, **saj vse poteka dobro, saj je veliko poklicev in, hvala Bogu, vsi živijo v**

zelo dobrem duhu.^[10] Toda oče je vztrajal pri tem, da je treba nekaj storiti. Neka božanska sila ga je z ***nadnaravno potrebo*** gnala, da se je oprijel Marijinega plašča, kot je kasneje razložil svojim otrokom: ***Ker na zemlji ne najdem nikogar, ki bi nam zares in odločno pomagal, sem se obrnil k naši Materi, sveti Mariji.***^[11]

Ko je bila odločitev sprejeta, je 9. avgusta pisal vsej veliki družini Opus Dei in sporočil, da bo na praznik Marijinega vnebovzetja daroval sveto mašo v Loretu:

In tam, v notranjosti tiste hišice svete Družine, Jezusa, Marije in Jožefa, bom opravil posvetitev Opus Dei brezmadežnemu Marijinemu Srcu.

Nato bomo vsako leto z obrazcem, ki vam ga bom poslal, v vseh naših hišah in centrih obnavljali to posvetitev.

To bo ambiciozna posvetitev, ker mu bomo posvetili tudi ljudstva in dežele, ki so daleč od njenega božanskega Sina.

To je prav lastno našemu duhu! Na ta dan bodite še posebej zedinjeni z menoj.^[12]___

V tistih dneh je nagovarjal svoje otroke, naj neprenehoma vztrajno ponavljajo molitveni vzklik, ki je bil ves čas na njegovih ustnicah: **Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!**^[13]___ – da bi presladko Marijino Srce obvarovalo Delo na njegovi poti.

Zjutraj 14. avgusta, pod soncem pravičnosti, sta se oče in Álvaro v spremstvu še dveh drugih članov Dela z avtomobilom odpravila iz Rima. Napotili so se po Ulici Salaria in nato krenili proti jadranski obali. Brez postanka so prispeli do bazilike Loretske Matere Božje ter se za naslednji dan dogovorili za maševanje na oltarju svete hiše.

Popoldne so odšli v Ancono in tam prenočili.

Naslednje jutro, na praznik vnebovzetja, je bil oče pred deveto uro v Loretu, kjer je bila bazilika polna ljudi, ki so prišli iz okoliških krajev. Sveta hiša, kjer je daroval mašo, je majhen, ograjen prostor sredi cerkve, v katerem se je gnetla razgreta množica, ki je prišla tja ravno za Marijin praznik. Oče se je trudil maševati zbrano. Toda spontani izrazi pobožnosti navzočih mu niso dopuščali, da bi se osredotočil.

In ko sem poljubil oltar, kot je predpisano v redu svete maše, so ga istočasno poljubile tudi tri ali štiri vaške žene. Bil sem raztresen, a ganjen. Obenem mi je v tisti sveti hiši – o kateri izročilo pravi, da so v njej živeli Jezus, Marija in Jožef –, vzbujal pozornost napis nad oltarno mizo s temi besedami: Hic Verbum caro

factum est. Tukaj, v tej hiši, ki so jo zgradile človeške roke, na koščku zemlje, na katerem živimo, je prebival Bog.^[14]___

Ko se je vrnil iz zakristije – medtem je Álvaro maševal ob pol desetih –, se je oče uspel zateči v prehod za oltarjem svete hiše. Tam je opravil posvetitev presladkemu Marijinemu Srcu, ki je **popolna podoba Jezusovega Srca**. V imenu celotnega Opus Dei je Mariji rekel:

Posvetimo ti svoje bitje in svoje življenje; vse, kar je naše: kar ljubimo in kar smo. Zate naša telesa, naša srca in naše duše; tvoji smo mi in naš apostolat.^[15]___

Oče je klečal ves čas, dokler je trajala Álvarova maša. Sam, potopljen v molitev, ne da bi se ganil, ko ga je pohodil kdo iz gneče, ki je nenehno gomazela po hodniku za oltarjem, je Marijino Srce rotil za milost:

Vžgi naša uboga srca, da bomo z vso dušo ljubili Boga Očeta, Boga Sina in Boga Svetega Duha; vlij nam veliko ljubezen do Cerkve in do papeža in daj, da bomo živeli v polni predanosti vsem njunim naukom; daj nam veliko ljubezen do Dela, do očeta in do naših direktorjev; daj, da si bomo zvesti svojemu poklicu goreče prizadevali za duše; povzdigni nas, Gospa, na raven popolne ljubezni do Boga ter nam nakloni dar dokončne vztrajnosti.^[16]

Ko je prišel ven, je oče ugotovil, da ima talar povsem pomečkan, ker je bil večkrat pohojen. Po zajtrku so se odpravili nazaj v Rim. Vročina je bila neizprosna, vendar je bil zelo zadovoljen. Molil je. Poglobljen v Boga. V tišini. Zahvaljeval se je. Še istega popoldneva se je srečal s svojimi hčerami in sinovi. Povedal jim je, od kod prihaja in kako mu posvetitev Devici Mariji daje zagotovilo, da bo Gospa še enkrat

vzela Opus Dei pod svoje varstvo.
Naročil pa jim je, naj še naprej
prosijo presladko Marijino Srce: **Iter
para tutum.**^[17]_____

Navdan z mirom in zaupanjem se je
Jožefmarija odpravil na več romanj v
Marijina svetišča, da bi se zahvalil za
prejete dobrine ter obnavljal v
Loretu opravljeno posvetitev. Dne 21.
avgusta je poromal v Pompeje, 22. pa
v svetišče *Divino Amor*. Oktobra je šel
v Lurd; 6. dne tega meseca je prispel
tja in 7. daroval sveto mašo. Iz Lurda
je odšel v Zaragozo, kjer se je 9.
oktobra vrgel na tla pred Pilarsko
Marijo; in potem ko se je pomudil ob
apostolatu Dela v Madridu, je obiskal
svoje otroke na Portugalskem, kjer je
19. oktobra v Fatimi posvetitev
obnovil.^[18]_____

* * *

Z očetovim blagoslovom, kot je bilo v
navadi, in s kipom Device Marije so
se 8. decembra 1949 napotili v

Milano, *in paupertate et laetitia*, prvi člani Dela, da bi začeli s stalno apostolsko dejavnostjo v tem mestu. Decembra se jim je kot duhovnik centra pridružil Juan Udaondo. Čez nekaj tednov sta direktor in duhovnik centra obiskala kardinala Schusterja.

»Vi ste duhovnik, ki pripada ustanovi papeškega prava, in jaz sem škof te škofije,« je dejal Juanu Udaondu.

»Kako se bova dogovorila?«

»Naš ustanovitelj,« mu je pojasnil duhovnik, »nas je vedno učil služiti Cerkvi tako, kot Cerkev hoče, da ji služimo, in vleči voz v smer, ki jo nakaže škof. O svojem delu vas želimo obveščati vsaj toliko, kot vas obveščajo župniki o svojih župnijah, če ne še bolj.«^[19]

Poleti 1951 so se člani Dela odpravili v hišo blizu Rima, v Castelgandolfu, kjer so meseca avgusta imeli izobraževalni tečaj.

V Milano so se vrnili septembra in nekaj dni zatem ponovno obiskali kardinala, ki jih je sprejel, kot da bi jih nestrpno pričakoval: Kje ste bili ves ta čas? jih je vprašal. Poslal je bil župnika z obvestilom, vendar je bila hiša zaprta. Nekaj jim je imel povedati. Slišal je govoriti neverjetne reči, groba obrekovanja o Delu. Vendar so lahko mirni, saj je on zelo zadovoljen, da jih ima v svoji škofiji. Kljub vsemu pa, je dodal s kretnjo, kot da bi brskal po spominu ... Kdo mi je to povedal? Kdo mi je to povedal? Nekdo, ki je zelo visoko, mi je povedal! ... In kardinal ni dokončal stavka.^[20]

Nemudoma so o pogovoru s kardinalom obvestili očeta. Dva dni pozneje, 28. septembra, je ustanovitelj svojim sinovom v Milanu naročil, naj znova obiščejo kardinala Schusterja in naj mu, potem ko bodo to premislili v molitvi, konkretno in natančno po vrsti

povejo vse, kar se je zgodilo v Španiji: napadi s prižnice leta 1940 in temu sledeče govorice, lažno obveščanje nekaterih škofov, obrekljivi letaki, obtožbe pred civilnimi oblastmi, obiskovanje družin itd.^[21] Kardinal jih je pozorno poslušal in še enkrat ponovil, da je z dejavnostjo Dela v Milanu zelo zadovoljen.

* * *

Dne 5. januarja 1952 je generalni pooblaščenec Opus Dei, Álvaro del Portillo, prejel uradni dopis tajnika Kongregacije za redovnike, monsinjorja Larraone, v katerem ga je ta vljudno prosil za »kopijo Konstitucij Opus Dei in internega Pravilnika o administraciji ter za pisno – doktrinalno in praktično – predstavitev vodenja ustanove v njenih dveh sekcijah in konkretnega načina za izvajanje edinstvenega sodelovanja, določenega v Konstitucijah«. ^[22]

Álvaro je odgovoril brez odlašanja. Na pismu, ki ga pošilja tajniku v odgovor, je datum 6. januar. Priložene so bile kopije Statuta Opus Dei in internega Pravilnika o administraciji gospodinjstva, skupaj z dokumentom, ki na desetih straneh podrobno in utemeljeno pojasnjuje razlog za obstoječo ločenost obeh sekcij Dela ter njuno vodenje in odnose.

»Da bi lahko pravilno razumeli in umestili, tako *in iure* kot *de facto*, odnose med obema vejama Opus Dei,« se glasi začetek razlage v pismu, »naj nam bo dovoljeno poudariti, da je treba upoštevati in ceniti pravo težo tega, kar je apostolska konstitucija *Provida Mater Ecclesia* dokončno potrdila glede doktrinalnega vidika pravnih načel in praktične ureditve življenja.«^[23]

Čemu prošnja za kopijo Posebnega prava Opus Dei? Četudi Álvaro v svojem dopisu tega vprašanja izrecno ne zastavlja, je v njegovem odgovoru in pojasnilu čutiti pridih rahlega presenečenja. Argumenti, izpostavljeni s strani generalnega pooblaščenca, v resnici puščajo v zraku lebdeče vprašanje: Ali ni bilo to Posebno pravo Opus Dei že natančno in podrobno pregledano, preučeno, odobreno in potrjeno? Jasno je namreč, da je Statut prejel *nihil obstat* Svetega oficija oktobra 1943 in da je bil kasneje predložen v strog in izčrpen pregled Sveti kongregaciji za redovnike ob škofijski vzpostavitvi leta 1943; in še enkrat, ko je bil podeljen *decretum laudis* leta 1947; ter ponovno leta 1950 ob prošnji za dokončno odobritev Opus Dei.^[24] In ta gospodinjska oskrba, ki jo vodijo ženske v *administraciji* centrov Opus Dei – mar ni bila izrecno pohvaljena in obogatena z odpustki s strani Pija

XII. v apostolskem pismu *Mirifice de Ecclesia* leta 1947?^[25]

Bilo je očitno, da je v kurijo prišla neke vrste obtožba, in sicer v zvezi s pravno enotnostjo obeh vej Opus Dei. Nekdo je tudi poskrbel, da je to imelo učinek. V takšnih okoliščinah je ustanovitelj čez nekaj dni prejel pismo svojih sinov iz Milana in zapis Juana Udaonda o obisku pri kardinalu Schusterju, s katerega se je pravkar vrnil:

»Milano, 15. januar 1952

Danes zjutraj sva šla Juan Masiá in jaz obiskat kardinala Schusterja. Vprašal naju je, kako nam gre. Rekla sva mu, da dobro, in takoj nato naju je vprašal, ali naš predsednik – govoril je o očetu – ima kakšen križ. Odgovoril sem mu, da očetu križev nikoli ni manjkalo, ampak da je za nas križ znamenje veselja in božje izvoljenosti ter da nam oče velikokrat pravi, da 'je dan brez križa

izgubljen dan in da Jezus Kristus, večni Duhovnik, vselej blagoslavlja s križem'. Tedaj nama je kardinal rekel, da moramo biti pripravljeni, da se bodo preganjanja zagotovo nadaljevala, in povedal je, kako je on ob branju zgodovine božjih del in življenjepisov njihovih ustanoviteljev spoznal, da je Gospod dopuščal nasprotovanja in preganjanja ter da so bili celo podvrženi apostolskim vizitatorjem, ustanovitelj pa je bil odstavljen z mesta predstojnika. Z nama je govoril ljubeznivo; videti je bil zaskrbljen zaradi Dela in očeta ter nama je rekel, naj ne izgubimo poguma, če nas doleti kaj takega, da moramo še naprej zelo prizadevno delati in to je večkrat ponovil: *Continue a lavorare, avanti, coraggio* itd.

Tako Juan kot jaz sva ga poslušala povsem umirjeno in sva mu rekla, naj ga ne skrbi, da je Delo od Boga in da je Gospod očeta in vse nas navadil

na preganjanje; da nas je oče naučil, naj v vsem tem vedno vidimo božjo roko in da bo Delo prestalo vsa preganjanja, ki so za nas razlog za veselje, nam pomagajo in nas spodbujajo, da postajamo sveti in delamo samo za Gospoda.«^[26]

S tem je bil ustanovitelj obveščen o izvoru nasprotovanja, vendar ni imel konkretnih in zadostnih podatkov, da bi lahko kogarkoli obtožil ali organiziral ustrezno obrambo.

Vseeno pa je menil, da bi bilo dobro podkrepiti dopis z dne 6. januarja o vodenju obeh sekcij Dela. Álvaro del Portillo kot generalni pooblaščenec je 3. februarja še drugič pisal tajniku Kongregacije za redovnike, patru Larraoni, pravičnemu in premočrtnemu možu, ki je poznal pravno plat Opus Dei, kot je že bilo opisano. V bistvu je bil namen tega novega pisma pokazati, kako nerazumno in krivično je bilo takšno ravnanje v kuriji ter kolikšnemu

tveganju je bil izpostavljen ugled celotne ustanove, ko je bila kar tako, meni nič tebi nič, podvržena preiskavi. Če je delovala učinkovito, brez pohujšanja in brez incidentov že skoraj četrto stoletje, čemu sedaj razmišljanje o spreminjanju njene zgradbe? Ali ne bo dejstvo, da se Statut znova preučuje, nujno vzbudilo neutemeljene dvome, ki jih bodo obrekljivci razširili na vse strani, kakor da bi se zoper Opus Dei izvajali ukrepi zaradi nekega prikritega pohujšanja?^[27]_____

Ob soočenju s tako nesprejemljivim ravnanjem se je ustanovitelj zaupajoče naslonil na Marijino posredovanje ter okrepil svoj optimizem:

Upam, je 9. februarja pisal v Madrid, da se bo po božji milosti in ker gre za pravičnost, vse razblinilo v nič. Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!^[28]_____

V pričakovanju razvoja dogodkov je prejel nujno sporočilo iz Milana. Schuster je bil v tem času kakor na trnih. Ko so ga 18. februarja 1952 ponovno obiskali člani Dela, kardinal ni izgubljal časa; takoj po prvem pozdravu je prešel k stvari in jih povprašal po ustanovitelju:

– Ali ne nosi v tem času velikega križa na ramenih?

– Če je tako, bo zelo zadovoljen, saj nas je vedno učil, da če smo blizu križa, potem smo zelo blizu Jezusa, so mu odgovorili.

– Ne, ne gre za to, jih je prekinil. Poznam križ vašega ustanovitelja. Povejte mu v mojem imenu, naj se spomni svojega rojaka sv. Jožefa Calasanza in naj se zgane.^[29]—

Ko je pismo iz Milana prispelo v očetove roke, je papir že vsrkal solze tistega, ki ga je napisal. Še predobro je Jožefmarija razumel, kar mu je

sporočal kardinal in v čem je tičala
temačna zarota, zasnovana zoper
Delo. Hoteli so ga razdeliti na dve
ločeni in med seboj tuji ustanovi, eno
za moške in drugo za ženske. V ta
namen bi bilo dovolj, da Delo
»obglavijo«. Če se znebijo očeta,
potem bo zlomljena njegova edinost:
*percutiam pastorem et dispergentur
oves.*^[30]_____

Ustanovitelj je naglo ukrepal. Šel je k
tajniku Kongregacije za redovnike in
mu dejal:

Vedite, da če me odstavite s položaja
generalnega predsednika, ne da bi
mi pojasnili razloge, bo moja
bolečina trajala le nekaj sekund; v
bistvu mi naredite uslugo, ker bom
zaprosil za sprejem in bom zadnji v
Opus Dei, tako kot sem si vedno želel.
Če pa me iz Dela izženete, vedite, da
zagrešite zločin, ker me s tem
umorite.^[31]_____

Povprašal je po razlogih za to zmešnjava. Rekli so mu, da ni nobenega razloga. Bil pa je prisoten močan pritisk s strani nekaterih oseb. (Očitno je bila vmes službena tajnost. Niso mu povedali niti ni poskušal ugotoviti imen skrivnih pobudnikov.)

Naslednji korak je bil pogovor s kardinalom Tedeschinijem, ki je 24. februarja 1952 prevzel funkcijo kardinala zaščitnika Opus Dei.^[32]___

Jožefmarija je sestavil pismo v odločnem in iskrenem slogu, se v Álvarovem spremstvu odpravil h kardinalu Tedeschiniju ter mu izročil nanj naslovljeno besedilo. Kardinal zaščitnik ga je mirno prebral in obljubil, da bo z njegovo vsebino seznanjen sveti oče. Pismo je bilo datirano z 12. marcem 1952.^[33]___ Ves Opus Dei je bil v tistih dneh predan goreči molitvi, medtem ko je oče z

negotovostjo v duši svojim otrokom razodeval stisko svojega srca:

Sin moj, je dejal enemu izmed njih, kolikokrat si me slišal reči, da bi mi bilo všeč, če ne bi bil član Dela, zato da bi lahko takoj zaprosil za sprejem in bil pokoren vsem in v vsem ter se postavil na zadnje mesto? Ti dobro veš, da nisem hotel biti ustanovitelj česarkoli. Bog je bil tisti, ki je tako hotel. Vidiš, kako hočejo uničiti Delo in kako me napadajo? Hočejo me vreči iz Dela [...]. Sin moj, če me vržejo ven, me ubijejo, če me vržejo ven, me umorijo. To sem jim že povedal: naj me postavijo na zadnje mesto, vendar naj me ne vržejo ven; kajti če me vržejo ven, zagrešijo umor.^[34]_____

Na dan pred praznikom sv. Jožefa, 18. marca, je Tedeschini uspel priti do papeške avdience in je Piju XII. prebral pismo, ki mu ga je teden dni predtem napisal Jožefmarija.

Besedilo je bilo sestavljeno v precej jasnem, odkritem in domačem tonu. V takšnem slogu je bilo seveda mogoče govoriti s kardinalom zaščitnikom in mu tako na stežaj odpreti dušo; toda te misli, čeprav primerno odete v rahločutno govorico, so v navzočnosti svetega očeta zvene le trdo. A bilo je potrebno, da sporočilo dospe do papeža jasno in neposredno, kajti bilo je mnogo razlogov za domnevo, da so tisti, ki so vleкли niti te mračne zadeve, imeli neposreden dostop do papeževe pisarne.

Kardinal Tedeschini je torej glasno bral in papež ga je pozorno poslušal:

Rim, 12. marec 1952

Nadvse spoštovana eminenca!

Po tolikih letih, ko ste bili prijatelj in zaščitnik *de facto* [...], in sedaj, ko ste po vrhovni odločbi svetega očeta zaščitnik *Opus Dei de iure* ter nekdo,

ki je vedno z budnim zanimanjem in očetovsko naklonjenostjo sledil notranjemu procesu in zunanjemu razvoju našega Dela, lahko vaša eminenca bolje kot kdorkoli razume in presodi naše presenečenje, navdano z bolečino in globoko žalostjo, ko smo prejeli pismo Svete kongregacije za redovnike z dne 5. januarja 1952. Z njegovo vsebino in z odgovorom na omenjeno pismo je bila vaša eminenca seznanjena preko kopije dveh dokumentov (6. januar, 3. februar 1952), ki sta vam bila poslana v primernem trenutku. Preseneča in žalosti nas želja po vnovičnem vračanju k zadevi, ki je bila tako temeljito obravnavana, preučena in odločena skupaj s celotno ureditvijo Opus Dei.

Naj nam bo dovoljeno omeniti, eminenca, da takšno ravnanje Svete kongregacije za redovnike ne more izvirati iz ničesar drugega kot iz obtožb zoper Opus Dei. In v tem

primeru si drznemo, iz živega čuta za pravičnost in ljubezen do resnice, izraziti željo, da se nam odprto predstavijo omenjene obtožbe, ter spoštljivo zahtevamo, da se pridobijo tudi dokazi.

Sledil je seznam laži in govoric proti Delu. Nazadnje, v sklepnem delu, je ustanovitelj prepustil kardinalu zaščitniku, da presodi o primernosti tega, da se na novo sestavi interni Pravilnik o administraciji, ***da bi bilo še v večji meri zagotovljeno, kar je zapisano v trenutnem Pravilniku, saj bi se na ta način po eni strani izognili morebitni zaskrbljenosti Svetega sedeža, po drugi pa zaradi obrekovanja ne bi trpelo dobro ime več tisočih duš.***

Papež je pozorno spremljal kardinalovo branje. Od časa do časa je dvignil roke, kot da bi hotel besede podkrepiti s kretnjo. In kakor hitro je Tedeschini končal s pismom, je sveti

oče nestrpno in presenečeno
vzkliknil: *Ma chi mai ha pensato a
prendere nessun provvedimento?*^[35]_____

Na to vprašanje, komu je prišlo na
misel izvesti kakršenkoli ukrep proti
Opus Dei, je kardinal odgovoril z
molkom. Papež je bil obveščen in
delovanje tistih, ki so čakali na
ugoden trenutek za razbitje Opus
Dei, je bilo onemogočeno.
Ustanovitelj je uspel manever
pravočasno zaustaviti.^[36]_____

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] _____ Prim. *Pismo* 25. 1. 1961, št. 44.

^[2] _____ Encarnación Ortega Pardo, RHF,
T-05074, str. 152.

^[3] _____ Javier Echevarría, *Sum.* 2401.

[4] ***Že prej, že dolgo pred praznikom Marijinega vnebovzeta 1951 sem v svoji duši čutil ogromno bojazen, saj mi je Gospod dal slutiti, da se nekaj zelo hudega pripravlja zoper Delo (Pismo 24. 12. 1951, št. 230). Prim. tudi Pismo 25. 1. 1961, št. 44.***

[5] *Álvaro del Portillo, Sum. 421.*

[6] *Pismo 24. 12. 1951, št. 230.*

[7] *Pismo 7. 10. 1950, št. 31.*

[8] *Gre za zgodbo, ki jo pripoveduje Infante don Juan Manuel v knjigi El Libro de los enxiemplos del Conde Lucanor et de Patronio. Kasneje je La Fontaine to zgodbo vključil v svoje basni.*

[9] *Álvaro del Portillo, Sum. 421.*

[10] *Prim. Pismo 14. 9. 1951, št. 27.*

[11] *Pismo 24. 12. 1951, št. 230. **Ker nisem vedel, na koga naj se obrnem tukaj, na zemlji, sem se***

kot vedno obrnil k nebu, piše v
Pismu 25. 1. 1961, št. 44.

[12] Pismo vsem članom Dela,
EF-510809-1. Ustanovitelj je bil z
Álvarom v Loretu že 3. in 4. januarja
1948.

[13] Prim. Joaquín Alonso Pacheco,
Sum. 4680; Juan Udaondo
Barinagarrementería, *Sum.* 5038. *Cor
Mariae dulcissimum, iter para tutum*
– presladko Srce Marijino, pripravi
nam varno pot.

[14] *Jezus prihaja mimo*, št. 12; o
potovanju iz Rima v Loreto: prim.
Francisco Monzó Romualdo, RHF,
T-03700, str. 23; in Alberto Taboada
del Río, RHF, T-03358, št. 1334.

[15] PR vol. XVII, *Documenta* Vol. II,
Opus Dei (*Consagraciones*), str. 9.
Med mašo je opravil posvetitev z
gorečimi besedami, ki so mu vrele iz
duše, in jo med zahvalo po maši

obnovil v imenu celotnega Dela.
Prim. AGP, P01 1976, str. 1231.

[16] *Prav tam*, str. 10.

[17] Pri maši tistega 15. avgusta je oče »skupaj s sveto hostijo na pateno položil zvestobo vseh svojih otrok« (Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 152).

[18] Prim. *Poročilo o dveh potovanjih na Portugalsko* (januar in oktober 1951), RHF, D-15459; in Álvaro del Portillo, *Sum.* 422. Kasneje je bil oče še večkrat v Loretu ob različnih priložnostih: 7. 11. 1953, 12. 5. 1955, 8. 5. 1960, 8. 5. 1969, 22. 4. 1971.

[19] Prim. Juan Udaondo Barinagarrementería, *Sum.* 5036.

[20] Prim. *prav tam*, 5039.

[21] Prim. *Poročilo Juana Udaonda o obisku pri kardinalu Schusterju* (15. 1. 1952), RHF, D-15460. Oktobra 1951 so

spet obiskali kardinala Alfreda Ildefonsa Schusterja in ga povabili v hišo na Ulici Carlo Poerio 16, kjer so živeli. Čez nekaj tednov, ko se je vračal z nekega pastoralnega obiska in je bil blizu tega centra Dela, jih je obiskal. Vsi so bili zdoma razen Juan Masiá, ki mu je razkazal hišo, ob čemer je bil kardinal presenečen nad čistočo, dostojnostjo in urejenostjo kapele. Njegova eminenca je verjetno tudi opazila, da so živeli uboštvo brez razkazovanja, saj jim je čez nekaj časa po svojem šoferju poslal vrečo riža (prim. Juan Masiá Mas-Bagá, RHF, T-05896, str. 3).

^[22] *Dokumentacija v zvezi z nasprotovanjem, ki je privedlo do posvetitve Opus Dei Marijinemu Srcu, 15. 8. 1951, RHF, D-15001.*

^[23] *Prav tam.*

^[24] *Prav tam.*

[25] V pismu je nato strnjeno predstavljeno vodenje obeh sekcij Dela, ki sta različni, popolnoma ločeni (*penitus separatae*). Povezuje ju samo skupni duh; in kar zadeva vodenje, sta odvisni le od generalnega predsednika, ki je vedno duhovnik in ki mu pri vodenju pomagajo trije duhovniki (generalni tajnik, generalni pooblaščenec in centralni duhovnik tajnik); za namene provincialnega ali regionalnega vodenja pa ima generalni predsednik na razpolago duhovnika svétnika, ki nastopa *nomine et vice Praesidis Generalis semperque ad ipsius mentem*.

Toliko je ukrepov previdnosti, varnosti in zdrave pameti, ki jih je določil ustanovitelj in so zapisani v dokumentu *Regulae internae pro Administrationibus*, da nobena cerkvena ustanova ali hiša, v teoriji in praksi, ne pozna tako stroge ločenosti. In tukaj, v omenjenem

pismu, je podrobno preučeno dejansko stanje služenja, ki ga nudijo ženske, ki jih moški ne bi mogli nikoli nadomestiti. Poleg tega ne prihaja do mešanja niti do kakršne koli bližine, saj v študentskih domovih, domovih duhovnih vaj itd. obstajata, *de iure* in *de facto*, dve popolnoma ločeni hiši z različnima vhodom z ulice, ne da bi prihajalo do pogovorov, spoznavanja ali srečevanja med osebami, ki živijo v teh centrih: *familiarem administrationem habeant omnium domorum Instituti, in loco tamen penitus separato commorantes, ita ut de iure et de facto duae sint domus in unoquoque domicilio.*

Prim. AGP, oddelek Apostolska širitev, Italija, VI, doc. 2.

[26] *Poročilo Juana Udaonda o obisku pri kardinalu Schusterju* (15. 1. 1952), RHF, D-15460.

[27] Prim. Álvarovo pismo patru Arcadiu Maríi Larrraoni z dne 3. 2.

1952, v: *Dokumentacija v zvezi z nasprotovanjem ...*, op. cit.; in AGP, oddelek Apostolska širitev, Italija, VI, doc. 4. Ločenost med obema vejama Dela je bila absolutna in popolna v vseh pogledih. Oče je to poudarjal s silovitostjo svojega izražanja, ko je o duhovniškem služenju govoril skrajno neposredno: ***Če vselej nazorno pravim, da moška sekcija živi v oddaljenosti pet tisoč kilometrov od ženske sekcije, mora biti ta razdalja pri duhovnikih deset tisoč. Istočasno pa morate to sveto oddaljenost združevati z najbolj živo skrbnostjo, da bi s svojim duhovniškim delom služili svojim sestram*** (Pismo 8. 8. 1956, št. 43).

[28] Pismo članom Generalnega sveta, EF-520209-2.

[29] Juan Udaondo Barinagarrementería, Sum. 5041; prim. Pismo 25. 1. 1961, št. 44.

[30] Prim. Juan Udaondo
Barinagarrementería, *Sum.* 5041.
Percutiam pastorem et dispergentur
oves – udaril bom pastirja in
razkropile se bodo ovce (Mt 26,31).

[31] Álvaro del Portillo, *Sum.* 422.

[32] Álvaro del Portillo, PR, str. 562.

[33] Pismo sta podpisala generalni
predsednik in generalni
pooblaščenec. Álvaro je očeta prosil,
naj mu dovoli, da se podpiše tudi on,
s čimer je pokazal svoje popolno
soglasje z očetom glede vsebine
dopisa. Prim. Pismo msgr. Federicu
Tedeschiniju, EF-520312-1 in *Pismo*
25. 1. 1961, št. 44.

[34] Juan Udaondo
Barinagarrementería, *Sum.* 5041.

[35] *Pismo* 21. 1. 1961, št. 45; prim. tudi
Álvaro del Portillo, *Sum.* 423 in 802;
Mario Lantini, *Sum.* 3630; in Joaquín
Alonso Pacheco, *Sum.* 4680.

[36] Sodeč po tem, kar je ustanovitelj napisal monsinjorju Tedeschiniju (Pismo, EF-520312-1, prebrano papežu), je 3. decembra 1951 neki kardinal iz kurije Jožefmarija obvestil o hudi nevarnosti, v kateri se je nahajal. Morda je šlo za osebo, ki je obvestila tudi kardinala Schusterja. O teh sporočilih med vrsticami govori ustanovitelj, ko v *Pismu* 24. 12. 1951, št. 230, pravi: ***Vsa obrekovanja, ki polagoma prodirajo v rimsko kurijo – kjer dela veliko svetih mož, ki nas zelo dobro razumejo –, prihajajo od istih oseb in iz moje Španije: bolje rečeno, od nekaterih Špancev, ki so jih spodbudili oni drugi.***

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/2-cor-mariae-dulcissimum-
iter-para-tutum/](https://opusdei.org/sl-si/article/2-cor-mariae-dulcissimum-iter-para-tutum/) (9. Mar. 2026)